

[Madsen-Mygdal.]

tabilitet for de Brug, der allerede er oprettet. I hvert Fald er det sikkert, at hvis det nuværende Prisniveau for Byggeomkostninger og Anskaffelse af Inventar skal opretholdes, saa er med de tilstedeværende Indtægtsmuligheder i Landbruget nye Brugs Oprettelse et haabløst Foretagende, hvis det overhovedet skal være muligt for en Familie at leve der. Alene Bygninger og Inventar repræsenterer en Værdi af ca. 1 000 Kr. pr. Tønde Land, og dertil kommer Besætning — det er slet ikke værd at tale om Jorden; selv om den er fuldkommen gratis, bliver de nye Brug alligevel for dyre til, at de kan forrentes under de nuværende Produktionsforhold. Ved Fremsettelsen af sit Forslag brugte den højtærede Landbrugsminister megen Tid til at overbevise Tinget om, at den Mand, der skylder 50 000 Kr. mere bort end en anden, skal betale 2 500 Kr. mere i Rente. Ja, det tror jeg ikke der er noget at sige til; jeg er ikke i Stand til at modsige den højtærede Landbrugsminister, hvis Renten da er 5 pCt.; saa kommer en saadan Mand til at betale 2 500 Kr. mere, og det kommer han til baade i gode og i onde Tider. Men naar Landbrugsministeren deraf drager den Slutning, at kun den Landmand, der skylder alt bort, er ramt af Krisen, medens den, der ejer sin Bedrift uden Gæld, ikke mærker den, saa er Landbrugsministeren paa galt Spor.

Alle Landmænd uden Undtagelse er selvfølgelig ramt af Krisen, og den slaar alle lige haardt; noget andet er, at deres Modstandsevne selvfølgelig er forskellig; der er nogle, der kan holde ud længere, selv om det ikke bliver meget længe under den nuværende Tilstand, og andre kan slet ikke holde ud eller kun en kort Tid; men Krisen er over dem alle og slaar dem alle lige haardt.

Jeg skal i saa Henseende tillade mig at minde om, at Professor O. H. Larsen, Leder af Statens landøkonomiske Driftsbureau, paa det jydsk Delegeretmøde i August Maaned oplyste, at for de 100 den Gang foreliggende afsluttede Landbrugsregnskaber for Aaret 1930—31, altsaa det sidste Aar, var Forrentningsprocenten kun $\frac{1}{2}$, men hvis man lagde August Maanedes Priser for Indtægter og Udgifter til Grund, vilde Forrentningen blive $\div 2$ pCt., hvilket er ensbetydende med, at der endogsaa maa stiftes Laan til Betaling af Skatterne, selv om Forrentningen lades helt ude af Betragtning.

Lad mig endvidere minde om det Over-

slag, de sjællandske Husmandsforeninger offentliggjorde i Juli Maaned, hvorved det blev paavist, at et Husmandsbrug med normal Produktion i Løbet af det sidste Aar har faaet sin Nettoindtægt formindsket med ca. 2 500 Kr. Naar man ved, at Husmændenes gennemsnitlige Indtægt i Forvejen laa omkring 1 500 Kr., vil det forstaaes, at Krisen rammer alle, ikke blot dem, der har deres Ejendom forholdsvis højest prioriteret.

Naar den højtærede Landbrugsminister udtalte sin Forbavelse over, at der kan være alvorlig Nød paa Færde, eftersom Landbruget har haft en Række gode Aar og Krisen dog kun har været eet Aar, skal jeg her til bemærke — skønt jeg har sagt det før, men det er jo ejendommeligt, at naar først en saadan Udtalelse kommer ud at løbe, er den næsten ikke til at standse — at det er aldeles ikke rigtigt, at der har været en Række gode Aar for Landbruget. Ifølge Landøkonomisk Driftsbureau's Oplysninger — og det er de eneste, vi har til Belysning af disse Forhold; og jeg vil gøre opmærksom paa, at det efter almindelig Opfattelse er de bedst drevne, mest økonomisk drevne Landbrug, der omfattes af denne Statistik — har tværtimod de sidste 5 Regnskabsaar — og heri er Kriseaarene altsaa ikke medregnet — givet en gennemsnitlig Forrentning af 3,3 pCt. Og saa billige Penge har Landbruget jo lige saa lidt som noget andet Erhverv haft Adgang til at laane i denne Periode.

Nej, saa alvorlig er i Øjeblikket den Krisesituation, Landbruget befinder sig i, at det er haabløst at ville prøve at hjælpe ved at uddele Gaver af Statskassen. Øv først og fremmest Retfærdighed mod Landbruget! Tag den uretfærdige Særbeskatning bort, som i de sidste 16 Aar er lagt over paa Landbruget, og indfør en tilsvarende Begrænsning af Ejendomsbeskatningen paa Landet som den, der gennem mere end en Menneskealder har været gældende i Byerne! Stil dernæst Laanemidler til Raadighed for Opnaelse af Akkord i Tilfælde, hvor Akkord er nødvendig, og hvor Statstilskud aldeles ikke hjælper! Lad endvidere de Landmænd, som ikke paa anden Maade kan faa Hjælp, faa Adgang til billige Kriselaan til Betaling af Renter og Afdrag! Men lad os være fri for den Statsunderstøttelsespolitik, der ved Uddeling af Gaver til baade retfærdige og uretfærdige, i Tilfælde, hvor det hjælper, og i Tilfælde, hvor det ikke hjælper, vil vise sig ganske utilstrækkelig, hvis den da ikke skal antage helt urimelige Dimensioner — samtidig med at denne Uddeling af Stats-